

ת"פ 63000/01/18 - מדינת ישראל נגד סולטאן זאיד

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 63000-01-18 מדינת ישראל נ' זאיד(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל ע"י עו"ד עמרי כהן

המאשימה

נגד

סולטאן זאיד ע"י עו"ד וסים דכוואר

הנאשם

גזר דין

רקע

נגד הנאשם הוגש כתב אישום, לפיו בתקופה הסמוכה לחודש מרץ שנת 2017 החזיק בביתו תת מקלע מאולתר מסוג "קרלו". הצדדים הגיעו להסכמה דיונית, במסגרתה הודה הנאשם, כי במשך תקופה של מספר ימים החזיק בתת המקלע, אשר היתה בו תקלה ומסר אותו לתיקון, אך לא קיבל אותו בחזרה. המאשימה הסתפקה בתשובת הנאשם ולא הביאה ראיות מעבר לכך.

עמדות הצדדים

ב"כ המאשימה הפנה לחומרתן של עבירות נשק ולפגיעתן בערכים מוגנים. עוד טען, כי מעשי הנאשם מתאפיינים בתכנון וקרובים לעבירה של נשיאת נשק, משום שהעביר את הנשק לאחר ולא ידע מה עלול אותו אדם לעשות בנשק. לאור אלה ביקש לקבוע כי מתחם העונש ההולם את המעשים הוא מאסר, לתקופה שבין שנתיים וחצי ועד חמש. לאור נסיבותיו האישיות של הנאשם ביקש למקמו בתחתית המתחם.

ב"כ הנאשם טען, כי מדובר במקרה חריג, משום שהנאשם החזיק נשק לא תקין לפרק זמן קצר והעובדה שאין כל אינדיקציה למטרת החזקת הנשק, ועל כן לא ניתן ללמוד ממקרים אחרים על עניינו. עוד הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם ובהן גילו, העדר עבר פלילי ומצבה הכלכלי הקשה של משפחתו. לאור אלה ביקש להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם, על מנת שישתחרר לפני חודש הרמדאן ועיד אלפיטר.

ב"כ שני הצדדים הגישו פסיקה לתמיכה בעמדותיהם.

מתחם העונש ההולם

העובדות המוסכמות על הצדדים הן, כי הנאשם החזיק למשך מספר ימים תת מקלע מאולתר מסוג "קרלו" אשר לא היה תקין והעבירו לאחרים על מנת שיתקנו אותו. מדובר בעובדות "רזות", אשר אין בהן התייחסות למקור הנשק או

למטרת החזקתו.

פסיקה ענפה קבעה, כי עבירות החזקת נשק מהוות "מכת מדינה" ופוגעות בשלום הציבור ובטחונו, גם אם לא הוכח שנעשה שימוש בכלי הנשק, ועל כן מצדיקה ענישה משמעותית (ר' עפ"ג 27417-11-15 (מח' מרכז-לוד) **מדינת ישראל נ' עבד אל רחים**, 49160-11-15 (מח' מרכז-לוד) **מדינת ישראל נ' נאסר**, עפ"ג (מח' מרכז לוד) 15337-10-14 **ג'אבר נ' מדינת ישראל**).

גם בית-המשפט העליון עמד פעמים רבות על חומרתן של עבירות בנשק. ר' למשל ע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' סלימאן**:

"עבירות המבוצעות בנשק - לרבות רכישה, החזקה ונשיאת נשק - טומנות בחובן פוטנציאל סיכון הרסני לפגיעה בשלום הציבור וביטחונו. החשש הוא כי נשק המוחזק שלא כדין ישמש לפעילות עבריינית העלולה להביא לפגיעה ואף לקיפוח חייהם של אזרחים תמימים. אכן, "התגלגלותם" של כלי נשק מיד ליד ללא פיקוח עלול להוביל להגעתם בדרך לא דרך לגורמים פליליים ועוינים. אין לדעת מה יעלה בגורלם של כלי נשק אלה ולאילו תוצאות הרסניות יובילו. ודוק: הסיכון שנשקף לשלום הציבור צריך להילקח בחשבון על-ידי כל מי שמחזיק בידו נשק שלא כדין - גם אם אינו מחזיק בו למטרת ביצוען של עבירות אחרות. עצם החזקת נשק בעל פוטנציאל קטילה מבלי שיש עליו ועל בעליו פיקוח מוסדר של הרשויות טומן בחובו סיכון, באשר המחזיק בו נתון תמיד לחשש שיתפתה לעשות בו שימוש, ולו ברגעי לחץ ופחד".

ר' גם ע"פ 1323/13 רך חסן נ' מדינת ישראל, שם התייחסה כב' השופטת ארבל למגמת ההחמרה בענישה בעבירות נשק:

"נוכח היקפן המתרחב של עבירות המבוצעות בנשק בכלל וסחר בנשק בפרט, וזמינותו המדאגה של נשק בלתי חוקי במחוזותינו, התעורר הצורך להחמיר בעונשי המאסר המוטלים בעבירות אלה. אכן "התגלגלותם" של כלי נשק מיד ליד ללא פיקוח עלול להוביל להגעתם בדרך לא דרך לגורמים פליליים ועוינים. אין לדעת מה יעלה בגורלם של כלי נשק אלה ולאילו תוצאות הרסניות יובילו - בסכסוך ברחוב, בקטטה בין ניצים ואף בתוך המשפחה פנימה. הסכנה הנשקפת לציבור כתוצאה מעבירות אלה, לצד המימדים שאליהם הגיעו, מחייבים לתת ביטוי הולם וכבד משקל להגנה על הערך החברתי שנפגע כתוצאה מפעילות עבריינית זאת, הגנה על שלום הציבור מפני פגיעות בגוף או בנפש, ולהחמיר את עונשי המאסר המוטלים בגין פעילות עבריינית זאת, בהדרגה. למותר לציין כי אין בכך כדי לחתור תחת האופי האינדיבידואלי שבמלאכת הענישה, הנעשית בכל מקרה לגופו, לפי נסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם".

לצד אלה, יש לתת את הדעת על סוג הנשק המוחזק, התכלית שלשמה הוא מוחזק, משך הזמן והסכנה שנשקפה ממנו. ולעניין זה ר' ע"פ 1332/04 פס נ' מדינת ישראל:

"בבוא בית-המשפט לגזור את הדין בעבירה של החזקה ונשיאה של נשק עליו להתחשב בנסיבות שבהן באה לידי ביטוי החומרה המיוחדת שבעבירה. בין היתר, ייתן בית-המשפט דעתו על סוג הנשק המוחזק שלא כדין, על כמותו, על התכלית שלשמה הוא מוחזק ועל הסכנה המוחשית שיעשה בו שימוש (השוו ב"ש 625/82 מחמוד נ' מדינת ישראל)".

ולעניין מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים לענייננו, של החזקת תת מקלע מאולתר מסוג "קרלו", ר' ת"פ (מח' ת"א) 1647-05-15 מדינת ישראל נ' אבו רמדאן, שם נדון נאשם ל-12 חודשי מאסר בפועל, ת"פ (מח' מרכז-לוד) 34414-07-14 מדינת ישראל נ' אבן, שם נדון נאשם ל-9 חודשי מאסר בפועל, ת"פ (מח' חי') 32521-05-13 מדינת ישראל נ' עמאש, שם נדון נאשם ל-12 חודשי מאסר ות"פ (י-ם) 28659-02-14 מדינת ישראל נ' מעאיטה, שם נדון נאשם ל-10 חודשי מאסר. במקרה שלפני, מדובר בנסיבות קלות יותר מאשר הפסיקה אותה סקרת למעלה, שכן הנאשם החזיק נשק מאולתר ולא תקין למשך ימים בודדים ולתכלית לא ברורה, עד אשר מסר אותו לתיקון. אסייג מעט אמירה זו, שכן לצד אי תקינותו של הנשק עולה, כי הנאשם העביר אותו לאחרים לצורך תיקונו - והדבר מלמד הן על כך שהיה זקוק לנשק תקין והן על כך שידע למי לפנות לצורך תיקונו.

לאור אלה, מתחם העונש ההולם הוא מאסר בפועל, לתקופה שבין שמונה חודשים ועד עשרים חודשים, לצד עונשים נלווים.

אציין בהקשר זה, כי התקשיתי לקבל את טעונה של המאשימה, אשר בקשה לקבוע מתחם עונש המנותק מרמת הענישה הנוהגת, ולא תמכה את עמדתה ולו בפסק דין רלוונטי אחד, בו הוטל עונש קרוב לזה שביקשה להטיל בגין עבירה דומה.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה

הנאשם יליד 1995, אין לחובתו הרשעות קודמות.

מטיעוני ב"כ הנאשם עלה, כי הנאשם בן למשפחה ברוכת ילדים ויתום מאב. כמו כן הציג מסמך ביחס למצבה הרפואי של אמו של הנאשם (במ/1) ומסמך ממנו עולה כי בית המשפחה נהרס לפני שנים רבות על ידי המדינה (במ/2).

דין והכרעה

כל שיקולי הענישה פועלים לזכות הנאשם: הנאשם צעיר, ללא עבר פלילי, הודה במיוחס לו וקבל אחריות למעשיו. כמו כן מדובר באדם התומך במשפחתו וסובל מבעיות בריאותיות ומנסיבות חיים מורכבות. לאור אלה ראיתי להשית על הנאשם עונש ברף התחתון של מתחם העונש ההולם.

לפיכך גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. שמונה חודשי מאסר בפועל. העונש ימנה מיום מעצר הנאשם, 4.1.18.
- ב. ששה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור כל עבירה הקשורה בנשק, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.

לתשומת לב שב"ס, כי ככל שהנאשם יהיה זכאי לקיצור ענשו, ימי מעצרו קרובים לתקופת המאסר (לאחר הקיצור) ועל כן יש להביא את עניינו לבחינה בהקדם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, ג' סיוון תשע"ח, 17 מאי 2018, במעמד הצדדים.